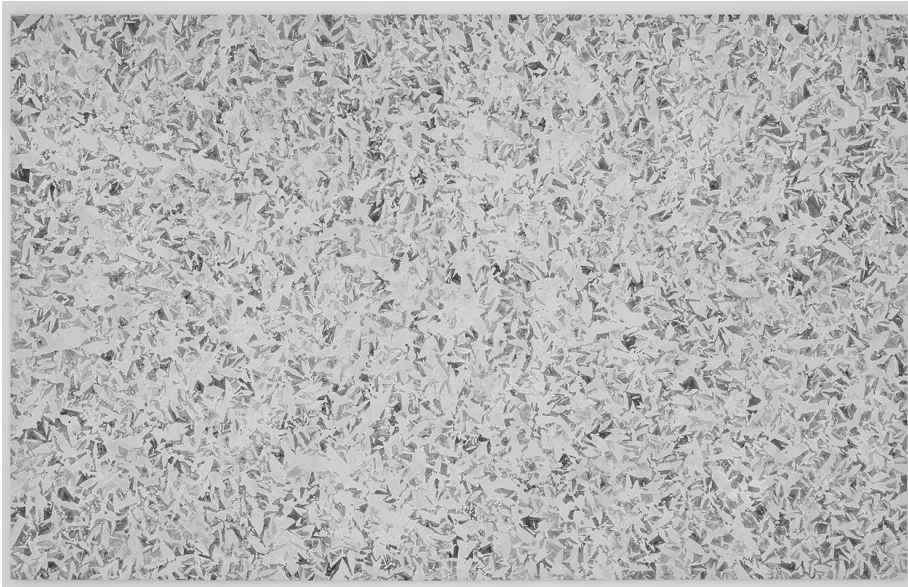

- Nem ismerte azt senki! – legyintett János, majd, tar fejét vakargatva, hozzáfűzte:
- Családja se volt, szava is alig. Hanem a vére! Az áldást hozott, az bizonyos.
 - Akkor meglehet, mégse vészmadár volt, hanem látó.
 - És meglehet, valóban két tornyú, magas, erős, gyönyörűséges templom épül majd itt egyszer, s oroszlánok strázsálnak a kapujában.
 - Sajnálám ezt a mostanit – tűnődött az ősz szakállú Mihály. – Megszoktam, szeretem.
 - Úgyse érvük meg ama másikat – legyintett János.
- Az eső, mintha betömtek volna egy égi nyílást, hirtelen elállt.
- Álldogáljunk még egy keveset, hogy megszáradjunk – javasolta valamelyik vénség.

A másik nem ellenkezett.

Két bolond aggastyán, ahelyett, hogy behúzódtak volna valahová, az esőben pletykálnak, morogta magában a harangozó a toronyban, s meghúzta a kötelet. Hálaadó misére hívta a városi népet. A fészkes fene se tudja már követni, éppen miért lehetett hálálkodni, de húzta, húzta becsülettel.

HANTAI SIMON: FEHÉR,
1973, akril, vászon © Ludwig Múzeum - Kortárs Művészeti Múzeum. Fotó: Rosta József